

A Pécsi Ítéltábla a dr. Sándor Attila ügyvéd (fél címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a dr. Szegesdi Judit ügyvéd (fél címe) által képviselt **I.rendű alperes neve** (I. rendű alperes címe) I. rendű, **II.rendű alperes neve** (II. rendű alperes címe) II. rendű, a permegszüntetéssel érintett kk. **III. rendű alperes neve** (III.rendű alperes címe) III. rendű, a permegszüntetéssel érintett kk. **IV. rendű alperes neve** (IV.rendű alperes címe) IV. rendű, a dr. Szegesdi Judit ügyvéd (fél címe) által képviselt **V.rendű alperes neve** (V. rendű alperes címe) V. rendű és dr. Kerek József ügyvéd (fél címe) által képviselt **VI.rendű alperes neve** (VI. rendű alperes címe) VI. rendű alperesek ellen hagyatéki hitelezői igény érvényesítése iránt indított perében a Szekszárdi Törvényszék 2015. április 28. napján kelt 15.P.20.295/2013/60. számú ítélete ellen az I., II. és V. rendű alperesek által 65., a VI. rendű alperes által 64. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja, míg az ítélet elsőfokú perköltségre vonatkozó rendelkezését - fellebbezett részében - részben megváltoztatja, a VI. rendű alperes I., II. és V. rendű alperesekkel egyetemleges kötelezését mellőzi és a VI. rendű alperest 250.000 (kettőszázötvenezer) forint elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezi azzal, hogy a fennmaradó 2.650.000 (kettőmillió-hatszázötvenezer) forint elsőfokú perköltség megfizetésére az I., II. és V. rendű alperesek egyetemlegesen kötelezettek.

Kötelezi a bíróság az I., II. és V. rendű alpereseket egyetemlegesen, hogy fizessenek meg a felperesnek tizenöt napon belül 254.000 (kettőszázötvennégyezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy fizessen meg a VI. rendű alperesnek tizenöt napon belül 66.250 (hatvanhatezer-kettőszázötven) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a bíróság az I., II. és V. rendű alpereseket, hogy fizessenek meg az állam javára - az illetékes állami adóhatóság felhívására, az ott írt módon és számlára - 2.500.000 (kettőmillió-ötszázezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy fizessen meg az állam javára - az illetékes állami adóhatóság felhívására, az ott írt módon és számlára - 212.000 (kettőszáztizenkettőezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes és néhai **S I** (a továbbiakban: örökhagyó) az 1990-es évek végétől baráti kapcsolatban álltak. Az V. rendű alperes 2005. évig az örökhagyó felesége volt, az I. és a II. rendű alperesek az örökhagyó és az V. rendű alperes gyermekei.

A felperes, mint hitelező, valamint az örökhagyó és az V. rendű alperes, mint adósok között 2001. március 26. napján írásbeli kölcsönszerződés jött létre. Megállapodtak abban, hogy a közöttük fennálló baráti kapcsolatra figyelemmel a hitelező a szerződés aláírásával egyidejűleg határozatlan időre, az érvényben lévő banki alapkamattal 40 millió forint kölcsönt folyósít az adósok részére. Az adósok a kölcsön átvételét a szerződés aláírásával igazolták, tudomásul véve, hogy a kölcsön visszafizetéséért teljes vagyonukkal helytállni tartoznak.

Az örökhagyó a felperesnek többször ígérte a kölcsön visszafizetését. **Sz M** előtt is elismerte a tartozását, fedezetként **k** és siófoki ingatlanokat jelölt meg.

Dr. **P E K sz** ügyvéd a felperes megbízásából 2009 márciusában megállapodás-tervezetet készített a tartozás elismeréséről. Az örökhagyó az egyeztetett időpontban az ügyvéd előtt végül nem jelent meg, a megállapodás-tervezet aláírására nem került sor.

A felperes 2009. augusztus 12. napján írásbeli felszólítást intézett az örökhagyóhoz és az V. rendű alpereshez, melyben a 2001. március 26. napján kelt szerződéssel nyújtott kölcsönt lejárttá tette és felhívta az örökhagyót, valamint az V. rendű alperest, hogy a 40 millió forint tőkét és annak ügyleti kamatait 2009. augusztus 31. napjáig fizessék meg. Az írásbeli felszólítást az V. rendű alperes 2009. augusztus 13. napján, az örökhagyó 2009. augusztus 14. napján személyesen átvette, írásbeli választ nem adtak.

Az örökhagyó Pett 2010. július 17. napján végintézkedés hátrahagyása mellett elhunyt, végrendeletében a **k 0000/18** helyrajzi szám alatti külterületi ingatlan 32/53 tulajdoni hányadát a VI. rendű alperesre hagyta. A végrendelettel nem érintett vagyonra a törvényes öröklés rendje maradt irányadó. Az örökhagyó másik két gyermeke az örökséget visszautasította, így az örökösök az I. és II. rendű alperesek, akik egymással osztályos egyezséget kötöttek.

Dr. **I E sz** közjegyző 44017/Ü/850/2010/85. számú - utóbb két ízben javított - hagyatékátadó végzésével az örökhagyó hagyatékát a fentieknek megfelelően adta át.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaposnak találta és kötelezte az I., II., V. és VI. rendű alpereseket, hogy 15 nap alatt fizessenek meg egyetemlegesen a felperesnek 40 millió forintot és ennek 2001. március 26. napjától kezdődően a kifizetésig számított, a mindenkorli jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű ügyleti kamatát, továbbá 2009. szeptember 1. napjától a fenti ügyleti kamaton felül a jegybanki alapkamat 1/3-ának megfelelő mértékű késedelmi kamatát azzal, hogy az I., II. és VI. rendű alperesek a fenti kötelezettségért a megjelölt hagyatékátadó végzés szerinti hagyaték tárgyaival és hasznaival, amennyiben ezek nincsenek a birtokukban, az örökség erejéig felelnek. Az I., II., V. és VI. rendű alpereseket egyetemlegesen kötelezte továbbá 2.900.000 forint elsőfokú perköltség megfizetésére.

Indokolásában az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a marasztalás az 1959. évi IV. törvény 523.§ (1) bekezdése alapján történt. A felperes, valamint az örökhagyó és az V. rendű alperes között nem vitatottan írásbeli kölcsönszerződés jött létre. Az okirat teljes bizonyító erejű magánokiratnak nem minősül, azonban a Pp.166.§ (1) bekezdése szerinti bizonyítási eszköz. Az okirattal bizonyítható tényállásra vonatkozóan az egyéb bizonyítás mellőzésére a Pp.193.§-a módot adott volna, de a kölcsön egyik adósának elhunytára is figyelemmel az elsőfokú bíróság bizonyítást folytatott le a pénzösszeg átadásának vizsgálatára.

Felhívta az elsőfokú bíróság az V. rendű alperesnek a hagyatéki eljárás során tett azon előadását, hogy tudomása szerint a kölcsön a felperes részére 2005. évet megelőzően visszafizetése került, az örökhagyó még életében határozottan kijelentette, hogy ezt az összeget visszafizette. A per folyamán az I., II. és V. rendű alperesek már úgy nyilatkoztak, hogy a 40 millió forintot a felperes és az örökhagyó „elszámolták” egymással, a követelés már 2005 januárjában megszűnt. A

későbbiekben viszont arra hivatkoztak, hogy a kölcsönszerződés fiktív, mert az örökhagyóval szemben adóhatósági eljárások voltak folyamatban és a kölcsönszerződés a vagyon eredetének igazolása céljából készült. A személyes meghallgatása során az V. rendű alperes azt adta elő, hogy a kölcsönszerződést ő gépelte és ő írta alá, azon az örökhagyó aláírása is látható, tényleges pénzmozgás azonban nem volt, az okiratra azért volt szükség, hogy harmadik személy felé az elszámolás megtörténjen.

Kiemelte az elsőfokú bíróság, hogy az alperesi előadások a fentiek szerint ellentmondásosak voltak, az abban hivatkozottakat az alperesek bizonyítani nem tudták, ezzel ellentétben a kölcsönadás tényét, a tartozás fennálltát a felperes tanúvallomásokkal is bizonyította. **B L** érdektelen tanú előadta, hogy egy 2005. év környéki tengeri vitorlázás alkalmával az örökhagyó felajánlotta, a tartozásai fejében legyenek résztulajdonosok a vitorláshajóban; ekkor szóban a felperessel szemben fennálló 40 millió forint összegű tartozását elismerte. **Sz M E** tanú is elmondta, hogy az örökhagyó előtte is elismerte a tartozását. Dr. **P E K** érdektelen tanú arról tudott beszámolni, hogy a felperes többször szóba hozta a követelését, egy alkalommal előtte egyeztetett időpontot a tartozáselismerés aláírása érdekében az örökhagyóval. Így az elsőfokú bíróság a kölcsönadás tényét és azt, hogy a kölcsön visszafizetésre nem került, bizonyítottnak tekintette. Az alperesek által idézni kért **K D**, **A J**, **S G J**, **B F** és **V J** tanúk a kölcsönadás vonatkozásában konkrét információval nem rendelkeztek, **A J** és **V J** elfogulatlannak sem volt tekinthető.

Az alperesek elévülési kifogását alaptalannak találta az elsőfokú bíróság az 1959. évi IV. törvény 326.§ (1), 327.§ (1) bekezdése alapján, mivel a felperes a követelést lejárttá és esedékesé az adósok által 2009. augusztus 13. és augusztus 14. napján átvett felszólításokkal tette.

Kitért rá, hogy az 1959. évi IV. törvény 677.§ (1) bekezdés c) pontja alapján az örökhagyó tartozása hagyatéki tartozás, azért az örökösök a 683.§ (1) bekezdése szerint egyetemlegesen, az 1959. évi IV. törvény 679.§ (1) bekezdése alapján elsősorban a hagyatéki tárgyaival és hasznaival, amennyiben ezek már nincsenek a birtokukban, úgy az örökség erejéig felelnek. A Pp.78.§ (1) bekezdése értelmében kötelezte a pernyertes fél költségeinek megfizetésére a pereszes feleket.

Az elsőfokú ítélet ellen a I., II. és V. rendű alperesek terjesztettek elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérték. Hivatkoztak arra, hogy az elsőfokú bíróság tévesen fogadta el azt a valótlan felperesi előadást, hogy a 40 millió forint kölcsön az **A Kft.** vámbiztosítékához volt szükséges; a felperesnek tudomása volt arról, hogy a vámbiztosítékra szükség nincs, az örökhagyó ilyent nem is állíthatott. A felperes szavahihetősége szempontjából fontos kérdés, hogy a kölcsön céljára és hosszú időn át való fennmaradására nézve az általa előadottak teljes egészében megdőltek. Hangsúlyozták, hogy a felperes és az örökhagyó folyamatosan üzleteltek egymással, közös befektetések voltak, időként közösen nyújtottak kölcsönöket másoknak magas kamatra. E tevékenységeket nem mindig egyenlő anyagi hozzájárulás mellett végezték, időnkénti egyenlegük eredményezhetett olyan helyzetet, hogy a felperes tartozott az örökhagyónak vagy az örökhagyó a felperesnek. Mindketten több adóvizsgálaton estek át, így kölcsönösen keletkeztek közöttük olyan okiratok, amelyek egymásnak nyújtott kölcsönről, egyiküket vagy másikat megillető összegekről szóltak. Néhai **S I** az utóbb feleslegessé váló, nem valós ügyleti akaratot tartalmazó vagy beszámítással rendezett ügyleteket tartalmazó iratokat megsemmisítette, a felperes ezt nem tette meg.

Rámutattak, hogy a tartozással kapcsolatos hivatkozásaik valójában nem voltak ellentmondásosak: az V. rendű alperes következetesen azt adta elő, hogy nem volt pénzmozgás az ügylet mögött. A hagyatéki eljárás során azért állította, hogy a kölcsön visszafizetésre került, mert a felperes és az örökhagyó is úgy nyilatkoztak, hogy elszámoltak egymással. Ez a kifejezés jelentheti azt is, hogy azon ügyleteket is rendezték egymás közt, amelyek „csupán papíron” kerültek rögzítésre.

Az I., II. és V. rendű alperesek álláspontja szerint tévesen értékelte az elsőfokú bíróság a terhükre a tartozás írásbeli vitatásának hiányát, ugyanakkor elmulasztotta a felperes terhére értékelni, hogy a felperes az örökhagyó életében nem lépett fel a követelés kikényszerítése iránt, holott a néhai betegsége eggyel több okot szolgáltatott az ügy mielőbbi rendezésére. Az I. és II. rendű alperesek az örökhagyótól arról értesültek, hogy a felperessel szemben nem áll fenn tartozás.

Kifogásolták, hogy a felperes által meghallgatni kért tanúk vallomását a bíróság a bennük rejlő ellentmondások ellenére a felperes javára értékelte, ugyanakkor az alperesi tanúk vallomását indokolatlanul kirekesztette. **B L** tanú maga is úgy nyilatkozott, hogy mélyvénás trombózis következtében nem mindig emlékszik vissza eseményekre, évekre. Abban sem volt biztos, hogy a 40 milliós összeg kinek a szájából hangzott el. Az örökhagyóval szembeni követelése miatt elfogulatlannak a tanú nem tekinthető, emlékezetzavara miatt a vallomása nem használható. Ellentmondás volt az I., II. és V. rendű alperesek szerint a felperesi előadás és dr. **P E** tanúvallomása között is. Dr. **P E** tanúvallomása nem igazolta azt a felperesi állítást, hogy a néhai az ügyvéd előtt a tartozást elismerte. E tanú azon túl, hogy 2003. évben látta a kölcsönszerződést, a kölcsön léteéről és fennállásáról kizárólag a felperestől kapott információt.

Az alperesi álláspont szerint a felperes a kölcsön fennállását és annak tényleges nyújtását igazolni nem tudta. Nem igazolta a felperes azt sem, hogy a kölcsönadás állítólagos időpontjában rendelkezett a kölcsön összegével. A felperes azon hivatkozása, hogy a pénzeszközait értékpapírokban, bankszámlán tartotta, nem teszi életszerűvé azt az állítást, hogy 40 millió forintot készpénzben adott volna. **V J** és **A J** tanúk elfogultnak nem voltak tekinthetőek.

Állították továbbá az alperesek, hogy az V. rendű alperes örökösökkel egyetemleges felelőssége nem állapítható meg, annak nincs jogszabályi indoka. Az V. rendű alperes nem örökös és nem örököstárs, a volt házastárs a Pp.51.§ a) pontja szerinti egyetemleges alperesi pertársnak nem minősül. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az örökhagyó és az V. rendű alperes között létrejött, a házastársi vagyonközösséget véglegesen megszüntető szerződést, mely szerint a felek egymás közötti és harmadik személyekkel szembeni viszonyában az örökhagyó vállalta valamennyi tartozásért a megtérítési kötelezettséget, amiről a felperes is tudott. Ebből is kifolyólag azt kizárólag az örökösöktől lehet kérni. Kifogásolták az alperesek azt is, hogy az elsőfokú bíróság konkrétan nem nevezte meg azokat a hagyatéki vagyontárgyakat, amelyekkel az adott kötelezettség erejéig az örökösök felelőssége fennáll, így az ítélet anyagi jogilag és alakilag sem jogszerű, hatályon kívül helyezésének szükségessége is felmerül.

Az elévülés kapcsán rámutattak, hogy a kölcsön lejárttá tétele nincs írásbeli alakhoz kötve. A felperes maga állította, hogy többször kérte az örökhagyótól a tartozás megfizetését, egyeztettek, hogy mikor és miből tud majd fizetni. Az érvényesítési kísérleteket maga a felperes sem vitatta. Az egyeztetés magában foglalja, hogy előzőleg a tartozás megfizetésére a hitelező felszólítsa az adóst. Így az elévülés 2004. év előtt elkezdődött és a 2009. augusztus 12-i okirat kézhezvételét megelőzően bekövetkezett.

A VI. rendű alperes fellebbezése az elsőfokú ítélet perköltségviselésre vonatkozó rendelkezésének megváltoztatására irányult. Arra hivatkozott, hogy a perköltségviselés tekintetében a Pp.82.§ (2) bekezdésében foglaltak az irányadóak, a pertársak perbeli érdekeltsége között fennálló jelentékenyebb eltérés esetén a perköltséget az érdekeltség arányában meg kell osztani. Az általa örökölt ingatlanhányad értéke a hagyatéki leltár szerint 3.465.000 forint, így csak ezen összeg erejéig áll fenn a felelőssége. Erre is figyelemmel kérte, hogy a 2.900.000 forintban megállapított perköltségből csak 250.000 forint megfizetésére kötelezze őt a bíróság. A fellebbezési pertárgyértéket 2.650.000 forintban jelölte meg.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

Az I., II. és V. rendű alperesek fellebbezése alaptalan, a VI. rendű alperes fellebbezése alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok körültekintő mérlegelésével helytállóan állapította meg és a helyesen megállapított tényekből a per főtárgya tekintetében érdemben is helyes jogi következtetéseket levonva hozott ítéletet. Döntésével a másodfokú bíróság is egyetért, így az elsőfokú ítélet indokainak megismétlése nélkül az I., II. és V. rendű alperesek fellebbezése kapcsán az alábbiakra kíván utalni.

A fellebbezésben foglaltakkal ellentétben a felperes által felhozott kölcsöncél megcáfolása nem ügydöntő jelentőségű, miután a kölcsönszerződés célt nem határozott meg és maga a felperes sem állította bizonyossággal, hogy vámbiztosítékra fordította az örökhagyó a kölcsönt, csak a néhaitól szerzett tudomásaként hivatkozott erre.

A lefolytatott bizonyítás alapján nyilvánvalóvá vált, hogy a felperesnek és az örökhagyónak szövevényes üzleti ügyeik voltak egymással és harmadik személyekkel is, melyek során a mérleg átfordulhatott és tartozhattak kölcsönösen is egymásnak. Ez a lehetőség azonban nem utal a felperesi követelés alaptalanságára; ellenkezőleg, a perbeli kölcsön is eleme lehetett ennek a szövevényes kapcsolatnak. A felperes erre vonatkozó állítását okirat támasztja alá, arra viszont nincs adat, hogy teljesítéssel az ügylet megszűnt volna.

A felperes és az örökhagyó viszonyában maradhattak elvarratlan szálak, annál is inkább, mert a 2009 évi felperesi írásbeli felszólítás kapcsán az örökhagyó felháborodását családi körben kifejezte ugyan, írásban azonban nem reagált, holott érzékelhette, hogy a felperes fellépése az írásbeli felszólítással más szintre lépett és ez úton is az igénye érvényesítését kívánja előkészíteni a felperes. Abból, hogy a felperes ezek után hosszabb ideig nem tett lépéseket, az alperesi fellebbezésben foglaltakkal szemben, nem vonható le az a következtetés, hogy a tartozás nem áll fenn, ugyanis éppen az alperesek részéről nem volt olyan válasz a felperesi felszólításra, ami a további lépéseket feltétlenül indokoltá tette volna. Így nem lehet arra következtetni, hogy az örökhagyó visszautasítása késztette volna a felperest arra, hogy ne lépjen fel a továbbiakban az igénye érvényesítése iránt.

A tanúvallomásokat illetően a részletkérdésekben való tévedés nem teszi egészében értékelhetetlenné a vallomást; amennyiben azonban **B L** vallomását az időbeli bizonytalanságok, illetőleg a tanú egészségi problémája folytán ki is rekesztené a bíróság, **Sz M** tanúvallomása ezen indokokkal nem cáfolható és a dr. **P E** ügyvéd tanúvallomása is releváns annyiban, hogy tanúsítani tudta, a kölcsön tárgyában az ügyvédi közreműködést előkészítő, a felperes által kezdeményezett és az örökhagyó által fogadott telefonbeszélgetés előtte zajlott, a felperes az örökhagyóval tárgyalt az igény elismeréséről, érvényesítéséről, attól az örökhagyó mereven nem zárkózott el. A másik oldalon a tanúk releváns információval nem tudtak szolgálni. **A J** tanú által hallott örökhagyói kijelentés, miszerint „nem akarod azt mondani, hogy nem tudod, miért készült ez a papír”, sem volt egyértelműen a perbeli ügyre vonatkoztatható; ebből a beszélgetésrészletből nem derül ki, hogy a perbeli okirat az, amelyre az **A J** által hallott felvetés vonatkozik, **V J** tanúvallomása pedig még ennyire sem volt a perbeli kölcsöntartozásra vonatkoztatható.

A Pp.197.§ (1) bekezdésére is figyelemmel a magánokirat valódisága nem volt kétséges, az okirat tartalmát valósnak kellett tekinteni, a teljesítésre nem volt adat, így a felperes által okirattal igazolt kölcsönnel szemben az elsőfokú bíróság helyes mérlegelés eredményeként, helytállóan következtetett arra, hogy a felperes kellően alátámasztott tényállításával szemben az alperesek hivatkozásait nem tudták bizonyítani.

Az elévülés kapcsán az elsőfokú bíróság helyesen vette figyelembe, hogy tényként nem volt rögzíthető olyan korábbi felszólítás, amely a kölcsöntartozást lejárttá tette volna. Amennyiben a 2009. évi felszólítás egy már korábban esedékessé vált tartozásra vonatkozott volna, az 1959-es Ptk.

327.§ (1) bekezdésére figyelemmel alkalmas lehetett volna az elévülés félbeszakítására, így több mint öt évvel korábban, 2004 augusztusát megelőzően esedékessé kellett volna tenni a kölcsöntartozást ahhoz, hogy az a 2009. évi írásbeli felszólítás kézhezvételéig elévülhessen. Ilyen adat azonban nem áll rendelkezésre, nem állapítható meg, hogy 2004. augusztus 13. napját megelőzően a felperes a kölcsöntartozást felszólítás útján lejárttá tette volna.

A felperes az örökhagyónak és az V. rendű alperesnek, mint adóstársaknak közösen nyújtotta a kölcsön teljes összegét, mindkét adós a kölcsön teljességének visszafizetésére vállalt kötelezettséget: a megállapodás ezen tartalmából az következik, hogy mindkét kötelezett az egész szolgáltatással tartozik, az egyes adóstársakra eső rész a felperessel fennálló jogviszonyukban nem különíthető el, az adóstársak kötelezettsége az 1959-es Ptk. 337.§ (1) bekezdése szerint egyetemleges, ami ugyanakkor - az alperesek e részében helyes hivatkozása szerint - az örökhagyó jogutódai és a másik adós közötti alperesi pertársaságot nem teszi egységessé.

A volt házastársak, mint adósok egymás közötti, a közös adósságok megosztását is érintő megállapodása a kölcsönjogviszony tekintetében tartozásátvállalásnak minősülhet, de az jogosulti hozzájárulás nélkül a jogosultra kihatóan az 1959-es Ptk. 332.§ (2) bekezdése értelmében nem hatályosult; önmagából abból, hogy a felperes előtt ismert lehetett e megállapodás tartalma, a hozzájárulás nem következik.

A VI. rendű alperes fellebbezése azonban megalapozott volt, figyelemmel arra, hogy a Pp.82.§ (2) bekezdése alapján a pertársak perbeli érdekeltsége között fennálló jelentékenyebb eltérés esetében a perköltséget az érdekeltség arányában meg kellett osztani.

Így az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság a Pp.253.§ (2) bekezdésében foglaltakra is figyelemmel a per főtárgya tekintetében helybenhagyta, azt kizárólag a VI. rendű alperes perköltséget érintő fellebbezését teljesítve változtatta meg.

Az elsőfokú bíróság a jogutód I., II. és VI. rendű alperesek felelősségének módját (elsődlegesen cum viribus, másodlagosan, az örökölt vagyontárgyak hiánya esetére pro viribus felelősség) rögzítette, amiként a felelősség módját is meghatározta: a hagyaték állagát és terjedelmét tartalmazó közjegyzői végzés pontos megjelölése ebben a körben megfelelően történt, így az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének szükségessége nem merült fel.

A másodfokú eljárásban az I., II. és V. rendű alperesek pervesztesek lettek, pervesztességük következményeként a Pp.239.§-a folytán alkalmazandó Pp.78.§ (1) bekezdése alapján kötelesek a pernyertes felperes másodfokú eljárásban felmerült, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés b) pontja, (5) bekezdése, 4/A.§-a alapján megállapított, de a 3.§ (6) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányban mérsékelt ügyvédi munkadíj megfizetésére.

A felperes ugyanakkor a VI. rendű alperessel szemben pervesztes, így a VI. rendű alperes másodfokú eljárásban felmerült, a fenti jogszabályhely alapján megállapított ügyvédi munkadíját ő köteles megfizetni.

A peres felek személyes illetékfeljegyzési joga folytán feljegyzett illetéket az Itv.74.§ (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kmr.13.§ (2) bekezdése alapján, a Pp.78.§ (1) bekezdésére figyelemmel az eredménytelenül fellebbező I., II. és V. rendű alperesek, illetve az eredményes VI. rendű alperesi fellebbezés kapcsán a felperes köteles viselni.

dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. előadó bíró, dr. Vogyicska
Petra s.k. bíró